

AKROPOLITÁN

V ROCE 2024 PŘEJEME MNOHO
ZDRAVÍ, RADOSTI A LÁSKY!

NOVÁ AKROPOLIS
MEZINÁRODNÍ ORGANIZACE

FILIZOFIE
KULTURA
DOBROVOLNICTVÍ

č. 164 PROSINEC 2023

AKROPOLITÁN

FILOZOFIE - KULTURA - DOBROVOLNICTVÍ

Elektronický časopis č. 164, prosinec 2023

Filozofie, kterou navrhujeme, je způsob života dostupný všem, což znamená uplatňování učení velkých mudrců v praxi.

Kultura je uskutečňování lidských hodnot v životě, čímž se stává aktivní, využívá kvality každého člověka a rozšiřuje obzory.

Dobrovolnictví je plodem vůle vložené do služby ostatním. Neexistuje větší bohatství, než je ochota.

BRNO

www.akropolis.cz/brno

HRADEC KRÁLOVÉ

www.akropolis.cz/hradec

LIBEREC

www.akropolis.cz/liberec

OLOMOUC

www.akropolis.cz/olomouc

OSTRAVA

www.akropolis.cz/ostrava

PARDUBICE

www.akropolis.cz/pardubice

PLZEŇ

www.akropolis.cz/plzen

PRAHA

www.akropolis.cz/praha

ZLÍN

www.akropolis.cz/zlin

Šéfredaktorka

Slavica Kroča

Odpovědná redaktorka

Ivana Hurytová

Redakce a grafická úprava:

Eva Bímová,

Martina Flaitingrová, Ondřej Aksamít,

Jana Aksamítová, Petra Pavlíčková,

Samuel Bíma, Aleš Gabriel

Nová Akropolis se nemusí plně ztotožňovat s obsahem uveřejněných textů, odpovídají za ně výhradně jejich autoři.

Všechna práva vyhrazena.

Tento časopis nebo jakákoli jeho část nesmí být reprodukovány v jakékoli formě bez předchozího písemného svolení vydavatele.

5

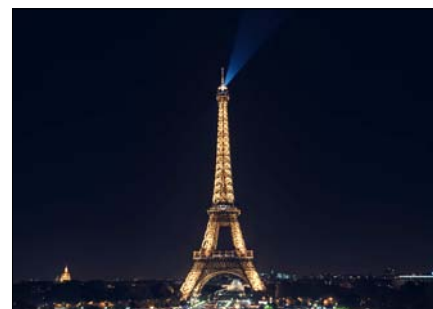
O trochu více než lidé pro pobavení lidí

10

Mohou nám návyky pomoci se změnou našeho života?

12

Alexandre Gustave Eiffel

17

Římský přístav Ostia

19

Posvátné hry

Před mnoha lety jsme v našem tištěném časopise *Zrcadlo kultury* uveřejnili článek prof. Delie Steinberg Guzmán s názvem *Konec století a další konce*, v němž se autorka v předvečer roku 2000 zamýšlí nad událostmi 20. století a jejich možnými důsledky ve století novém, které se začalo objevovat na obzoru.

Mezi ostatním napsala i tato slova: „*Dvě velké světové války vážně poznamenaly lidské vědomí a k tomu se přidalo ještě nekonečné množství konfliktů menších – avšak neméně krvavých – které dosud trvají téměř na celé zemi, aniž by byla v dohledu viditelná řešení. Den co den vypukají na různých místech nové pohraniční konflikty, nové etnické a rasové střety, nové nacionalismy, nové náboženské fundamentalismy...*“

Žijeme v srdci Evropy a někdy se cítíme bezpečně, jindy zranitelní vším, co se ve světě děje. Doufáme, že pokud se nedokážeme ochránit sami, ochrání nás někdo jiný, protože jsme součástí velké rodiny jménem Lidstvo. Doufáme, jako doufají všechny národy, než u nich vypukne válka. Doufáme, jako jsme doufali po každé válce, že je tou poslední.

Nedávno jsem četla článek o jisté dramaticke, která si jako dítě přála, aby jí Děda Mráz, přinesl pod stromeček Třetí světový mír. Čekáme ho už dlouho, díváme se do dálky, abychom ho spatřili na horizontu, a přivítali jako tu nejvzácnější událost naší evoluce: rozum zvítězil nad vášněmi a nevědomostí. Láska k moudrosti zvítězila nad nenávisť.

Všichni doufáme... v lepší zítřek, v důstojnější život, ve šťastnou rodinu, ve zdraví. Všichni chceme prožít život užitečný, klidný, a přesto dobrodružný v tom nejlepší slova smyslu. Přejeme si mnoho zdraví, lásky, radosti a štěstí, jako by to vše záleželo na Dědu Mrázovi, Dědu Vánoce, Santa Clausovi či Ježíškovi, ať už se jmenuje jakkoli v různých částech světa.

V roce 1952 prý předseda vlády Antonín Zápotocký vydal prohlášení, že: „Ježíšek vyrostl a zestárl, narostly mu vousy a stává se z něho děda Mráz...“ Vidíme však, že se jeho transformace neujala a dodnes přichází Ježíšek, aby nám pod stromeček položil dárky, které rodina či přátelé koupili v předvánočním shonu.

Pokud vám popřeju světový mír, bude to jako projev různých Miss, které tuto větu musely pronášet téměř povinně, zatímco mezi sebou válčily o první místo a korunku. Mír je však lepší než korunka, protože po míru toužíme všichni a po korunce jen někteří. Mír potřebujeme všichni, bez korunky žít lze.

„*Život učí, nenaděluje výhody. Ano, ještě máme čas otevřít dveře nového století se silou a nadějí, že se zbavíme chyb a upevníme se v úspěších, neboť proč by se jinak vždy tvrdilo, že inteligence odlišuje lidi od zvířat, rostlin a kamenů. Ještě jsou možné sny a utopie, ideje a city, opravdový pohon k tomu, abychom beze strachu postupovali časem, který se nezastavuje, a Dějinami, které potřebují svou nepopsatelnou osobnost: člověka.*“ říká profesorka Steinberg.

Proto vám, milí čtenáři, přeji, abyste bránu příštího roku otevřeli s láskou, moudrostí a odvahou, s přáním využít všechny zkušenosti minulých let pro dobro své i ostatních. S přáním, abychom my, každý z nás, byli lepší proto, aby se lepším stal i svět, v němž žijeme. Není to snadné, ale není to ani nemožné. Záleží na každém z nás, jakou cestu si vybereme a jaké činy na ní uskutečníme.

Přeji vám, abyste našli mír ve svém srdci a žili v míru na tomto světě. A tento mír přeji i všem národům, které válku právě prožívají. Ať nám další rok přinese více míru a méně válek.

Slavica Kroča

TŘI PYŠNÉ ŽÁBY

Podobenství

Na kmeni, který se pohupoval na vlnách u břehu řeky, seděly čtyři žáby. Najednou se kmen dostal do proudu vody a ten jej unášel po hladině. Žáby byly nadšené, protože ještě nikdy takto nepluly. Po chvíli jedna z nich řekla: *Toto je ten nejpozoruhodnější kmen na světě. Pohybuje se jako živý. O takovém plavidle určitě ještě nikdo nikdy neslyšel.* Pak promluvila druhá: *Ale kdeže, kamarádky, tento kmen je stejný jako jiné kmeny, nehýbe se. Řeka je to, co se pohybuje. Teče do moře a unáší nás.* Na to zareagovala třetí žába: *Ne, ne, nepohybuje se ani kmen ani řeka. Pohyb probíhá v naší mysli. Protože bez myšlenky není pohyb.*

Všechny tři žáby se začaly hádat o tom, co se ve skutečnosti pohybuje. Hádky nabírala na intenzitě a shoda byla v nedohlednu. Vtom vstoupila do sváru čtvrtá žába: *Každá z vás má pravdu a současně žádná z vás není neomylná. Pohybuje se kmen, voda a také naše mysl.* Na to se tři žáby velmi nazlobily, neboť ani jedna nebyla ochotná připustit, že právě ona nemá celou pravdu, nebo že by se jen trochu mýlila. A pak se stala zvláštní věc. Ty tři rozhádané žáby se spojily a chtěly hodit tu čtvrtou do řeky. Jenže jak s ní zápasily, rozhoupaly kmen natolik, že skončily ve vodě všechny. Silný proud jim rychle odnesl jejich plavidlo a zanechal je smutnému osudu v divoké řece.

Tři pyšné žáby rázem zahodily poznání a vzdaly se bádání o nové věci, kterou se právě dozvěděly. Pýcha je smrtí čisté mysli. Je to prázdnota. Je to bezúspěšná vášeň, která nám nedovoluje oceňovat druhé, ale jen sebe.

Pýcha předchází pád. □

Nedávno jsem napsala článek s názvem „Z tohoto a jiných světů“, v němž jsem se zaměřila na „invaze“ z jiných planet, které neustále zakoušíme ve snaze nějakým způsobem změnit život nás lidí, kteří jsme se stali něčím jako nešťastníky v Univerzu.

Dnes se znovu vracím ke stejné myšlence a chci se o tomto fenoménu zmínit z jiného úhlu pohledu.

Již mnoho let, snad již několik desetiletí, plní stránky zábavných časopisů, komiksů, románů, sci-fi povídek a dalších článků s většími či menšími literárními záměry podivné postavy pocházející z jiných světů, nebo, pokud jsou z naší planety, patří do dob legendárních či smyšlených. Totéž se děje v audiovizuálních médiích, kde se v celovečerních, krátkých či dětských animovaných filmech objevují podobné postavy.

Vypadá to, jako by člověk ztratil zájem o člověka a potřebuje jiné bytosti a argumenty, které by upoutaly jeho pozornost. Věřím, že to není jen otázka novinek či módy, a i kdyby byla, musíme si uvědomit, že veškeré módní trendy obsahují skryté motivace převyšující pouhou snahu o reklamu a rekordní prodeje.

Příšerka z neznámé planety nebo tyranosaurus z naší historie vstupují do domů snadněji než každodenní drama miliónů lidských bytostí, s jejich smíchem či pláčem.

Mytické časy: bylo lidstvo vždy stejné?

Je zajímavé zjistit, že touha obnovit minulost zdaleka přesahuje vědecké zkoumání a konkrétní důkazy, na které jsme byli zvyklí ještě před půl stoletím.

Dokonce ani neexistuje snaha obnovit minulost racionálně, zdá se, že je mnohem přitažlivější představit si ji nebo ji tušit a vycházet přitom ze zajímavé otázky: bylo lidstvo vždy stejné, vypadali jsme vždy stejně, žili jsme vždy stejným způsobem?

Dávné legendy odrážející se ve všech mytologiích, stejně jako tradice obsažené v příbězích a posvátných knihách tolika národů, znovu ožívají a přestávají být chladným zkamenělým symbolem, a vstupují do našeho současného okamžiku, i když s určitými změnami a přizpůsobeními tomu, jaký styl myšlení převládá.

O dávných dobách se skutečně vypráví mnoho příběhů, v nichž lidé byli větší a silnější, nebo menší a éteričtější, než jsou nyní. Tehdy se dorozumívali prostřednictvím jiných jazyků nebo si jednoduše četli myšlenky, byli v přímém kontaktu s rostlinami a zvířaty, a ani kameny nebo kovy před nimi neskrývaly svá tajemství.

Tito lidé žili na nám známých kontinentech, i když pevnina byla rozložena jinak, nebo znali kontinenty v současnosti potopené. Plavili se po neznámých mořích a odvážně dobývali vesmír. Věděli věci, které jsme my zapomněli, a zdá se, že si nedělali starosti s nezbytnými potřebami, které dnes zaměstnávají nás.

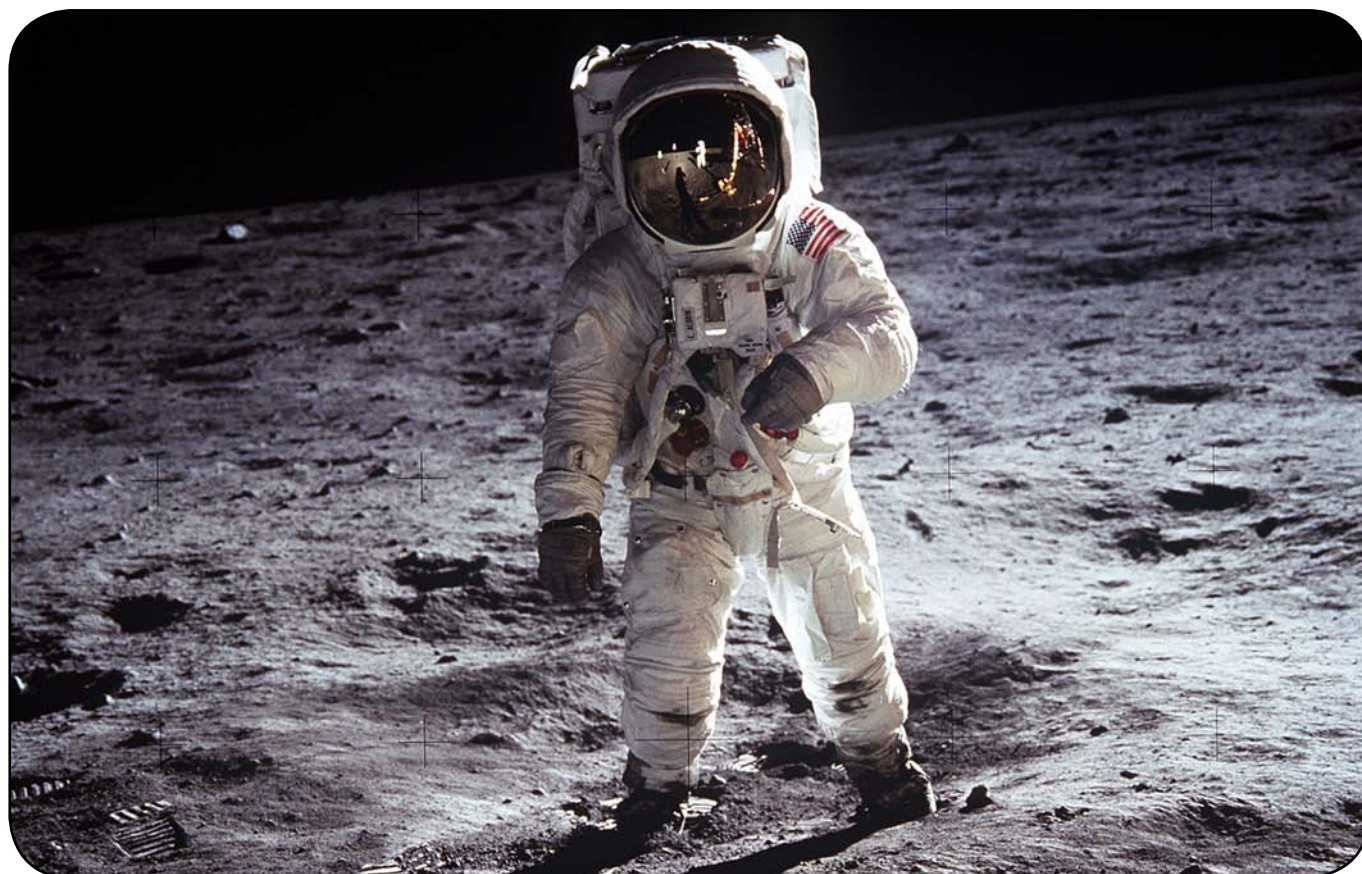
Stavěli města, pěšky zdolávali obrovské vzdálenosti, domestikovali šelmy, čelili hrozným nepřátelům a přivlastnili si velkou část nebe i země. Uctívali neznámé bohy a zanechali stopy své oddanosti a moudrosti v překvapivých památkách, jejichž současná hodnota spočívá v tom, že podněcují naši představivost.

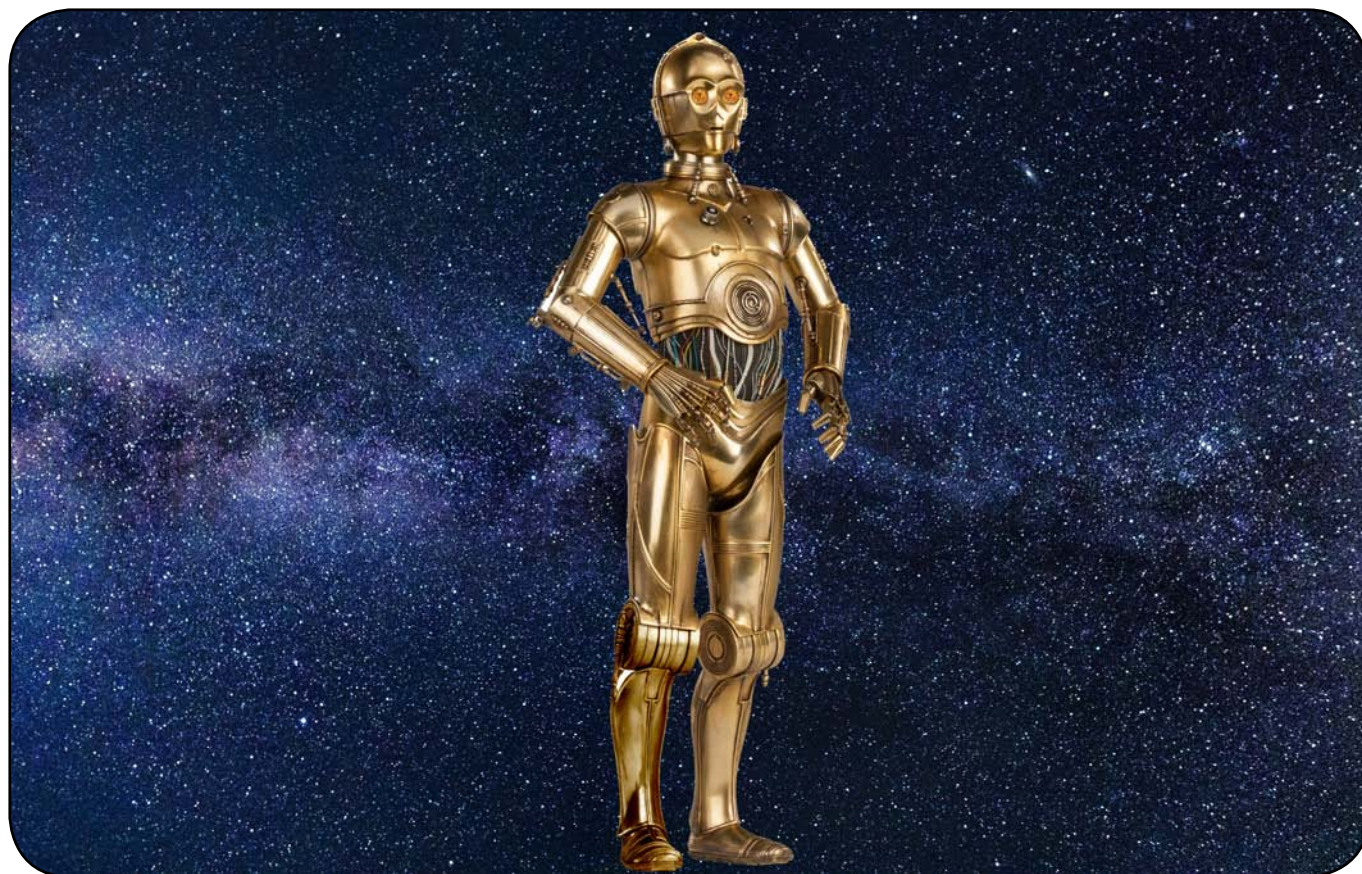
A tyto bytosti, „téměř“ lidé, lidé nebo více než lidé jsou zvláště přitažliví, což z nich činí vhodné společníky při čtení, snění či odpočinku, především pro děti a pro ty, kteří se raději dívají do minulosti a do dálky, tam, kde se nachází fantazie a mystérium, něco, co jim náleží a uniká zároveň. A to nezmiňujeme nešťastné kolektivní psychózy, které se někdy objevují kolem těchto nepolapitelných obyvatel našeho světa.

Existuje život na jiných planetách a v jiných slunečních soustavách?

A to ještě není konec hledání. Člověk se cítí bezmocný a je v nitru nešťastný, ať už si to přizná nebo ne. Tato mytická minulost mu navrácí něco důležitého, co z něj dělá dědice těchto zázraků, ale to nestačí. Je třeba létat ještě více a vydat se do jiných světů, buď do těch, které nás doprovázejí v naší sluneční soustavě, nebo ještě dál, do soustav beze jména, nepředstavitelných a snad i vymyšlených.

Zatímco věda dál debatuje o tom, zda existuje či neexistuje život na těch tisících planetách, které obývají Univerzum, sci-fi, která je dcerou našeho nevědomí, už tuto záhadu dávno vyřešila. Ano, život existuje, a je vykreslován nejrůznějšími způsoby: podobně jako na Zemi, nebo zcela odlišně kvůli jeho vyššímu či nižšímu stupni rozvoje, nebo se vymyká jakémukoli srovnání.

Nemáme zde prostor uvádět citáty mnoha myslitelů, kteří ve všech dobách mluvili o možnosti života v jiných světech. Každý z nich předkládá argumenty, které rozhodně nejsou zanedbatelné. Nám prozatím stačí položit si otázku a odpovědět na ni: pokud existuje život na Zemi, proč by nemohl existovat na tolika planetách, které mají podmínky podobné té naší? Proč pouze my? Proč pouze naše Země?

Nedostatek konkrétních příkladů a přímých poznatků o jiných životech (což nutně neznamená, že neexistují) dává průchod fantazii, a tak se objevují postavy pocházející z nejnepravděpodobnějších světů. Ty pak vstupují do našich životů, do našich snů nebo do našich nočních můr, a dáváme jim přednost před našimi nudnými bližními, protože si myslíme, že o nich už víme všechno.

Co představují tyto postavy?

Ať už jsou skutečné či nikoli, od okamžiku, kdy jsou s námi a mezi námi, získávají tyto postavy svou hodnotu. Mohou to být symboly, avšak odrážejí psychologické a duchovní skutečnosti, které nelze jen tak opominout.

Postavy z mytické minulosti inkarnují morální hodnoty (odvahu, poctivost, upřímnost, čistotu, ušlechtilost, velkorysost...), které jim pomáhají čelit zlu, jež nikdy nepřestává existovat. Nabývají zvláštních podob, jako by byly zkresením těch lidských, jako obrazy, které vidáme ve snech, krásné a zářivé nebo temné a překroucené. Žijí ve fantastických říších, kde je všechno dokonalé nebo kde alespoň bojují na život a na smrt aby dokonalost a čistotu ochránily.

Postavy přicházející z jiných světů inkarnují inteligenci, moc, technické znalosti v jejich nejvyšším projevu, umění překonávat mnohé krize, které nás stále ještě trápí, mají schopnost podrobit si nás po dobrém či po zlém. Jsou krásní nebo děsiví, bohové nebo šelmy, ale mnohem mocnější než my. Jsou zrcadlem našich nedostatků a slabostí. Zkrátka tak či onak, ať už přicházejí odkudkoli, z minulosti či z budoucnosti, z blízké planety či z nedosažitelné hvězdy, rýsují se v nich naše obavy z nevědomosti a bezmocnosti. Vlévají se do nich naše touhy po zdokonalení a osvobození. Touha po tom, čeho jsme nedosáhli, protože nemůžeme, nechceme nebo to neumíme, a co oni vlastní nebo vlastnili.

A možná to tak je...

Neploďný člověk

Kdybychom nevycházeli ze strachu a ze slabostí, vzpomínka na tyto postavy odlišné od nás nebo představy o nich by se mohly přeměnit na pohon jednání, na podnět pro napodobování toho, co na nich nejvíce obdivujeme.

Ale ne. Dosáhli jsme toho – nebo toho dosáhli oni, protože právě zde přichází na řadu podprahová propaganda –, že jsme utišili naše pohnutky a zredukovali touhu po dobrodružství na netečné rozjímání o dobrodružství ostatních.

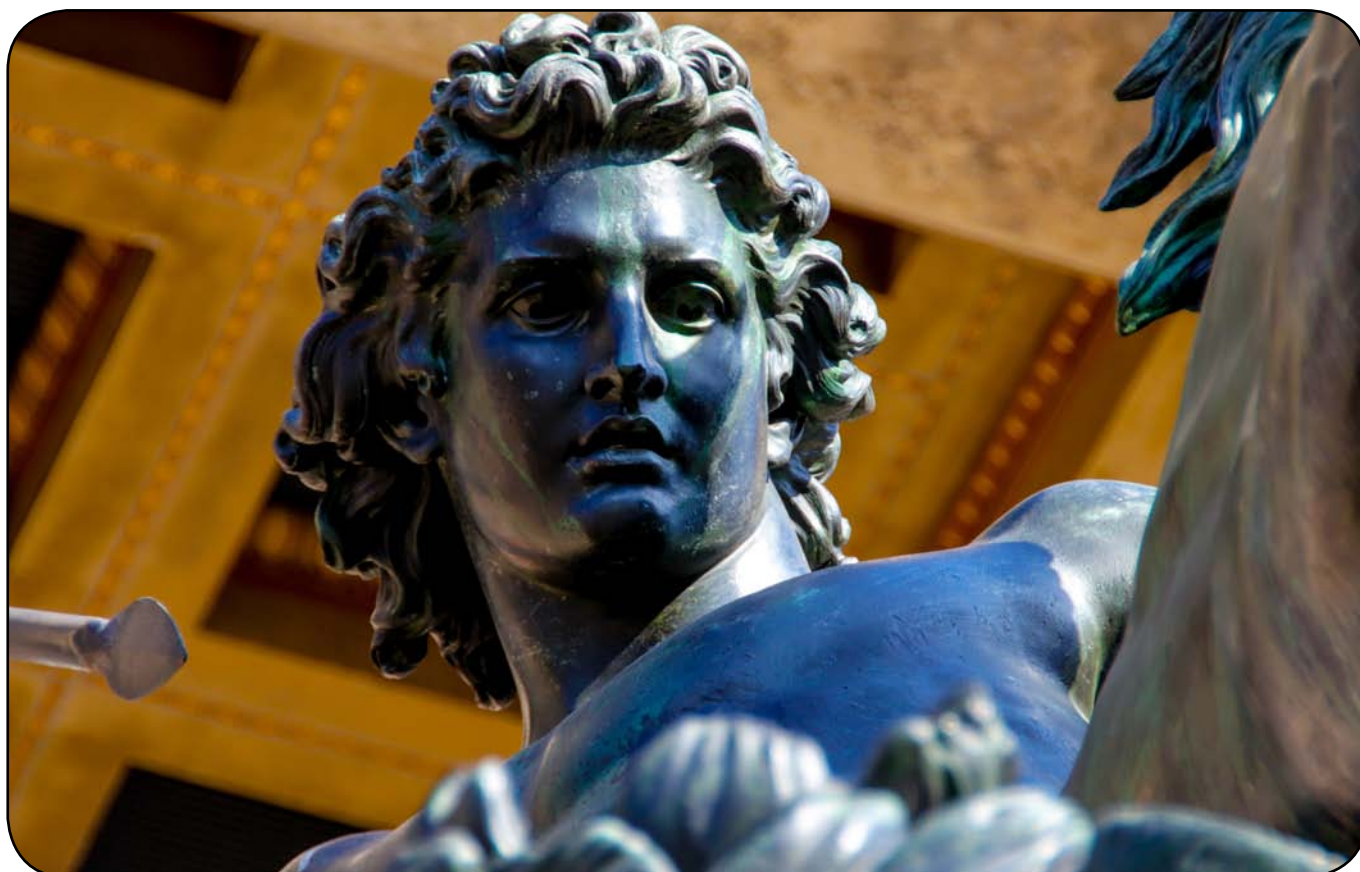
Díky nim jsme se stali neploďnými. Můžeme pouze pasivně sledovat inteligenci a dovednosti, ctnosti a morální pevnost. Můžeme pouze úpěnlivě prosit, aby na nás „ti zlí“ nezaútočili, protože víme, že by nás porazili. A kromě toho máme štěstí, že můžeme počítat s našimi imaginárními kamarády, kteří budou bojovat za nás, pokud to bude třeba.

Nevíme ani, kde začít, abychom se stali pány stejné vnitřní síly, stejných poznatků nebo stejně nepřetržité odvahy, kterou se vyznačují tito nikoli lidští hrdinové. A tak je snazší nechat to být. Život se tak stává zábavnou pohádkou, nekonečným filmem, a my jsme se smířili s tím, že se nikdy nestaneme jeho aktéry.

Pro vstup do říše magického zázraku by bylo třeba udělat další krok ve fantazii, abychom umožnili těmto zapomenutým nebo ještě nenarozeným postavám, aby nás vytrhly z našeho pohodlného fyzického, psychického a mentálního křesla. Musíme létat s nimi a jako oni, abychom zjistili, že můžeme být mnohem větší, než si myslíme, a že můžeme vlastníma rukama zničit zvrácené strachy, monstra zla.

Abychom se naučili žít ve společnosti nás samých a lidí kolem nás, potřebujeme být něčím více než jen lidmi, bez nudy ze stereotypu a pasivity.

Učiníme-li první krok k dobytí vlastního já, dosáhneme první transformace všedního člověka v úžasnou postavu, která dnes plní naše fantazie. V každé lidské bytosti spí hrdina: pokud nás ještě nedoprovází ani nedává našemu životu smysl, je to proto, že se ještě neprobudil ani nezaujal své právoplatné místo. □

NÁVRAT ANDĚLŮ, Laura Winckler

Podle hebrejské tradice převzaté křesťanstvím je univerzum hierarchie, která vychází z centrálního, vznešeného a úplného bodu, Všemohoucího Boha, a která se koncentricky otáčí a rozpíná až do nekonečna skrze anděly seskupené do devíti hierarchií. Sbor andělů, představovaný neomezenou sférou kolem centrálního bodu, je alegorií, která připomíná řád Kreace. Je to rezonance vyvolaná andělskými zpěvy, vibrace čisté lásky, která je na počátku života.

Svatý Tomáš Akvinský upřesňuje, že v andělském světě individuum představuje rod. Když mluvíme o sedmdesáti dvou průvodcích světla v kabale, musíme je tedy považovat za zplnomocněné představitele myriád andělů, rozdělených do devíti andělských sborů, které tvoří hierarchii.

NEVIDITELNÍ A NESPOČETNÍ

Andělé jsou bytosti světla nebo ohně, které jednají na různých úrovních a tvoří mystické Tělo Boha, Kreaci. Jejich záření se postupně zeslabuje, tak jak pronikají do husté a materiální dimenze projeveného vesmíru.

Slovo anděl pochází z řeckého. V hebrejštině se andělé jmenují znamená také „poslové“ nebo od kořene melech – královská kteří zprostředkovávají kontakt Plní mise, které jim byly svěřeny Tradice učí, že když se deset lidí – anděla či posla. Tak malachim

Andělé jsou normálně neviditelní, spatřit, z nich nadpřirozené světlo. podoby se objevují ve snech náboženství.

Jsou to „duchové“, kteří nejsou zatím nemusejí jíst, nerodí se. Andělé stupná, avšak jsou též mystéria, nesmrtelní, ale Bůh je může zničit

Bůh je také může nepřetržitě tvořit pouhým slovem, které vyřkne.

Anděl je jednoduchá substance obdařená životem, řečí a inteligencí. Tato substance je ohnivá či světelná. Při pohledu na tradici židovsko-křesťanskou a islámskou můžeme říci, že andělé milosrdenství byli vytvořeni ze světla a andělé odplaty z ohně. Andělské substance nejsou zatemněny žádostivostí ani zakaleny hněvem. Andělé neposlouchají nikoho kromě Boha a svědomitě vykonávají jeho příkazy. Jejich potravou je nadšení. Život podle božích příkazů je jejich nápojem. Zbožňování je jejich radostí. Nebesa jsou jich tak plná, že skoro praskají pod jejich tíhou, neboť „není sebemenšího prostoru, který by nebyl obsazen klečícím nebo klanícím se andělem“ podávajícím zprávu Prorokovi.

Na otázku, zda si andělé mohou či nemohou libovolně vybrat, zda budou sloužit božské vůli, je odpověď kontroverzní. Pro někoho jsou činy člověka ovládajícího rozum a žádostivost lepší než činy andělů, neboť andělé mají rozum bez žádostivosti; a činy člověka, který rozum a žádostivost neovládá, jsou horší než činy zvířat, protože ta mají žádostivost bez rozumu. Jiní se domnívají, že slouží-li tyto světelné bytosti, výrazy archetypů, tedy Moudrosti v mnoha jejích aspektech, Bohu, je to volba nesvobodná.

angelos, což znamená „posel“. malachim, což v tomto jazyce „vyslanci“. Slovo malach pochází moc. Jsou to božští činitelé, mezi vyšším a nižším světem. (mise – v hebrejštině malachut). sejde k modlitbě, vytvoří malacha odpovídají světu egrigorů.

telní, a pokud se nechají – na vypadají jako lidé, ale vyzařuje Jsou to „světelní andělé“. Jejich nebo při vizích mystiků všech

žení potřebami hmotného světa: znají tajemství člověku nepřítel která Bůh střeží i před nimi. Jsou třeba pohybem svého malíčku.

V našich sídlech nebo na www.vecnakrasa.cz

MOHOU NÁM NÁVYKY POMOCI SE ZMĚNOU NAŠEHO ŽIVOTA?

Dana Gabrielová

Muž si přeje, aby se jeho žena po svatbě nezměnila, žena si naopak přeje, aby mohla svého manžela změnit. S podobnými představami jsme se asi setkali všichni, ale... Jak je to se změnami v našem životě doopravdy?

Položme si otázku, zda platí, že myšlenky vyvolávají slova a činy, činy ovlivňují způsoby jednání, a tyto následně vedou ke změně charakteru a osobnosti člověka.

Staré hermetické texty nás přivádí k tomu, že celý svět je mentální. Jeho základem jsou tedy ideje a myšlenky. Pokud je člověk součástí tohoto světa, platí, že i jeho projevy jednání vycházejí z jeho myšlenek, z jeho mentální energie. Často jsme slyšeli příklady, jak se někdo pro něco rozhodne, nehledá důvody, proč neudělat nějakou věc, ale hledá způsoby, jak ji udělat. A změni tím sám sebe. A naopak, jsou lidé, kteří si stěžují, že něco nedokážou – a opravdu to nedokážou.

Vraťme se po krátkém úvodu k návykům. Psychologie nás učí, že návyk je proces, kdy jednáme bez přemýšlení, trochu jako robot, automat. Protože to, co děláme, jsme již dělali sto a vícekrát a opakováním se toto stalo naší součástí. Není potřeba vůle, aby se tento stroj zapnul, ale „samo to naskočí“. A tak si ráno v koupelně čistíme zuby, vaříme kávu, píšeme na klávesnici, jezdíme na kole, řadíme v autě a mohli bychom pokračovat. Ano, tyto příklady jsou ukázkou návyků, které jsou pro nás užitečné a většinou se týkají aktivity našeho fyzického těla.

Ale pozor, existují i návyky, které jsou spjaté s psychickou sférou a mohou být nebezpečné. Před spaním se jen mrkneme na Instagram, a po více než půl hodině si vyčítáme ztracený čas. Vždy reagujeme negativně na jednoho konkrétního člověka, máme předsudky, předpokládáme, jak se někdo jiný projeví, vidíme věci příliš optimisticky nebo příliš pesimisticky, ale chybí nám objektivní poznání... Proč říkáme nebezpečné? Protože v psychické rovině „zapnout robota“ nám bere kousek sebe sama, naši volbu, inteligenci, intuici, naši vůli. Toto „zapnout robota“ nám někdy brání vnitřně růst, protože se chováme stále stejně. Nicméně, stejně jako se mění naše tělo (rosteme do výšky i šířky, sílíme nebo slábneme), stejně tak se mění a vyvíjí náš psychický svět. Někdy je to rychleji, jindy pomaleji.

Jak se tedy postavit k těmto změnám?

Některé změny jsou nevědomé, ty mohou hraničit se závislostmi; jiné vědomé a jejich dosažení nás stojí velké úsilí a použití vůle. Některé přicházejí z okamžitého popudu, což může znamenat, že přetekl džbán

naší trpělivosti, někdy říkáme, že intuice nám řekla: dnes změň práci..., jindy změny přicházejí pozvolna na základě změn našich idejí a stanou se naší součástí po několika měsících. Opět si připomeňme myšlenku o významu mysli a vůle v našem jednání.

Pokud si vzpomeneme na hodinu chemie, učili jsme se, že vše (a platí to o celé přírodě) má tendenci směřovat k rovnovážnému stavu. Je-li tato rovnováha narušena, pokračuje proces hledáním rovnováhy nové. Začneme-li pracovat, hledáme si nový rytmus; začneme-li bydlet s druhým člověkem, musíme spolu najít harmonii, nebo si brzy polezeme na nervy; pořídíme-li si pejska, změním své návyky a děláme to, čemu bychom nikdy nevěřili, že budeme ochotni udělat (v zimě v létě vstáváme, abychom ho šli vyvenčit, konejšíme ho při bouři, čistíme ho, když se vyválí v nevoňavém čemsi...).

Podobné pravidlo platí o nás samotných. Na úrovni těla uveďme příklady změn jako otužování, hubnutí, cvičení, změna stravovacích návyků; na úrovni psychické a mentální je to učení se novému jazyku nebo jiné znalosti, schopnost soustředit se nebo třeba ovládnout se, když bychom nejraději vybuchli (možná jen proto, že se nám líbí, když učedníci Pythagora doporučovali nejednat pod vlivem emocí, ale až druhý den, když emoce vychladnou). Zpočátku je uvedení těchto způsobů jednání do života velmi těžké, musíme se překonat i použít vůli a vytrvat. Jak si můžeme pomoci?

Konkretizujme svá přání. Neříkejme si: chci být hubený, ale zhubnu pět kilo. Příště se pětkrát nadechnu a budu v duchu přemýšlet, místo abych vypálil, co mi slina na jazyk přinese.

Zabývejme se malými kroky s myšlenkou na velký cíl v pozadí. Ještě jeden krok. Unavenému pravděpodobně pomůže tato myšlenka spíš než ještě 20 km, 19,9 km... Pokud tyto malé kroky zavedeme do svého každodenního života, máme dobře nakročeno na velkou změnu. Jak říká čínské přísloví: *Člověk, který odnesl horu, byl tím, kdo začal s nošením malých kamenů.*

Vytrvejme. Možná máte zkušenost věčných začátečníků, kteří mnohokrát začali chodit na lekce angličtiny, ale na pátou lekci „objektivně“ nemohli. A potom už nikdy nepřišli.

UVědomujme si malá vítězství. To proto, že nám dají energii pro pokračování k velkým cílům. A platí, že malé činy, které vykonáme, jsou lepší než velké, o nichž pouze sníme. Vyhledávejme příležitosti, jak se překonat. Pak budeme moci využít své nově nabyté síly a schopnosti.

Rozhodněme se, co má v našem životě přednost. Bez priorit si nemůžeme plnit své sny, protože se může stát, že se vyčerpáme nedůležitými věcmi.

Zachovejme si odstup a nehodnoťme své změny každý den. Ani jablko nedozraje za jeden den. Podívejme se na sebe po několika týdnech, a možná budeme překvapeni.

Změňme pohled na to, co se nám děje. Červená na semaforu nás zastaví, ale buď nás to může naštvat, nebo si můžeme říci: mám chvilku odpočinku.

Důvěřujme. Minulosti proto, že nám dala zkušenosti, budoucnosti proto, že víme, kam směřujeme, současnosti proto, že žijeme vědomě a můžeme ji tak využít k poznání sebe sama.

Mark Twain říkal, že návyky nemůžeme jen tak vyhodit z okna. Můžeme je transformovat postupně, krok za krokem, a vytvořit návyky nové, které povedou ke změně naší osobnosti. □

***Psychologická paměť se neuspokojuje
s opakovatelnými návyky:
potřebuje evoluci,
potřebuje dnes být větší než včera
a menší než zítra.***

ALEXANDRE GUSTAVE EIFFEL

Václav Havel

Aniž bychom se vraceli k Babylonské věži, můžeme pozorovat, že samotná myšlenka postavit velmi vysokou věž dlouho pronásledovala lidskou představivost. Tento druh vítězství nad impozantním zákonem gravitace, který člověka připoutává k zemi, se mu vždy jevil jako symbol síly a překonávaných výzev.

Gustave Eiffel

To jsou slova průkopníka, vizionáře a francouzského architekta, který se nebál při svých stavbách využívat nové stavební materiály, a především ocel se stala základním stavebním prvkem jeho impozantních konstrukčních řešení. Jeho nejznámější architektonické dílo, které se stalo srdcem Paříže, asi jako málokterá stavba vzbudilo takový rozruch, rozhořčení a urputné spory mezi místními lidmi a odborníky. Věž vysokou tři sta metrů, jak ji navrhl, dosud svět neviděl, až do postavení mrakodrapu Empire State Building v New Yorku.

Gustave Eiffel se narodil 15. prosince 1832 v Dijonu. Jeho rodina pocházela z Porýní a usadila se v Paříži na začátku osmnáctého století. Jeho otec Francois Alexandre Boenickhausen, který pracoval jako čalouník, si změnil své příjmení, jež bylo ve Francii obtížně vyslovitelné, na Eiffel. Byla to vzpomínka na náhorní plošinu Eifel, která se nachází poblíž Kolína nad Rýnem. Tam v roce 1811 ve věku šestnácti let narukoval do napoleonské armády, kde se později v roce 1823 stal tajemníkem vojenské správy v Dijonu. Seznámil se zde se zámožnou podnikatelkou s uhlím a dřevem Catherine Mélanie Moneuseovou, kterou si o rok později vzal za manželku. Protože rodiče malého Gustava hodně pracovali, vychovávala ho jeho babička z matčiny strany, slepá a přísná stará dáma, která často při výchově mladíka používala tělesné tresty. Mohl se však s důvěrou vždy obrátit na svoji matku Catherine, která mu dávala první rady do života, byla pro něj důležitou oporou a důkazem jejich hlubokého vztahu byla vzájemná korespondence, kterou s ní udržoval až do její smrti.

Po studiích na dijonském *Lycée Carnot* se Gustave snažil dostat na prestižní pařížskou polytechniku *École polytechnique*, ale nakonec nebyl přijat, a proto se rozhodl studovat střední uměleckoprůmyslovou školu *École Centrale des Arts et Manufactures* se zaměřením na chemii. Ke studiu ho inspirovali jeho strýcové Jean-Baptiste Mollerat a Michel Perret, kteří vynikali v chemii a s mladým Eiffelem trávili mnoho času, kdy mu předávali různé vlastní zkušenosti z hornictví, náboženství nebo filozofie. Mladý Gustave měl

původně po škole nastoupit ve strýcově továrně na ocet v Dijonu, ale než stačil dostudovat, rodina se se strýcem nepohodla, a tak se začal mladý Eiffel věnovat stavebnímu inženýrství. Vrátil se zpět do Paříže, a v roce 1856 se stává tajemníkem Charlese Nepveu, ředitele společnosti, která navrhovala železniční mosty. Ten ho inspiroval k práci v oboru železničního stavitelství, jež patřilo ve druhé polovině 19. století k nejdynamičtějším průmyslovým oborům, a jako mladý konstruktér měl tedy dostatek příležitostí předvést svůj talent. Když podnik Charlese Nepveu musel náhle čelit finančním potížím, rozhodl se Gustave Eiffel pracovat pro firmu zadarmo, a výsledkem bylo několik vítězných výběrových řízení na projekty, které železniční společnosti organizovaly. Gustavova preciznost, smysl pro detail a výzvy mu v pouhých dvaceti pěti letech přinesly jedinečnou šanci ve významném stavitelském projektu, výstavbě mostu přes řeku Garonne u Bordeaux, kde si v praxi ověřil tehdy novou metodu zakládání pilířů pomocí kesonů se stlačeným vzduchem. V realizacích staveb železničních mostů pokračoval až do roku 1862, kdy přechází na volnou nohu jako samostatný inženýr konzultant.

Při návštěvě Egypta si prohlédl právě otevřený Suezský průplav, v roce 1867 zřizuje mostárnu v Levallois-Perret na severozápadním průmyslovém předměstí Paříže a pouští se do stále odvážnějších projektů. Na rozdíl od mnoha tehdejších konstruktérů, pracujících metodou „pokus-omyl“, se pokouší přesně určit modul pružnosti ocelových částí konstrukce a snaží se vyloučit odhad z výpočtů účinku tlaku a napětí dané konstrukce. Pozornost věnuje dostatečnému zavětrování konstrukcí, protože si je vědom příčin zhroucení několika železničních mostů, ke kterým došlo vlivem špatného odhadu spolupůsobícího dynamického zatížení od vlakové soupravy a silného větru.

První úspěchy

Gustave, jako hlavní inženýr společnosti, byl zodpovědný za dohled nad stavbou dalších mostů v regionu a jeho firma stavěla všechny druhy mostních konstrukcí z příhradových nosníků, tovární, nádražní a výstavní haly, kostely nebo plynojemy po celém světě. Velmi rychle získala řadu významných zakázek, jako byly například viadukty *Rouzat* a *Garabit*, které upevnily jeho postavení ve Francii, a ty mu otevřely dveře k úspěšným projektům po celém světě. Mladý stavitel překonával konkurenci extrémní přesností svých projektů, které navrhoval díl po dílu ve svých dílnách, aby je následně jednoduše sestavil

na pracovišti, při tom využíval technické inovace, které vyvíjel a zdokonaloval, jako byla například konzolová montáž nebo způsob spouštění centrálního pole mezi dvěma mostními pilíři, díky nimž se jeho projekty stavěly rychleji a levněji.

Úspěchy ve světě

Desetiletí mezi roky 1870 a 1880 bylo obdobím realizace různých staveb po celém světě, kdy je Eiffel žádán pro ty nejsložitější stavby, jak dokládají následující příklady.

- *Stanice Pest v Maďarsku*: 145 metrů dlouhá, 25 metrů vysoká. Je to první stanice, která má kovovou fasádu, a jedna z mnoha Eiffelových staveb ve východní Evropě.
- *Most Maria Pia přes řeku Douro v Portugalsku*: délka 353 metrů, rozpětí oblouku 160 metrů, výška 61 metrů. Forma vzácné čistoty, stejně technická jako estetická.
- *Garabitský viadukt nad Truyère*: 565 metrů dlouhý, lano velkého oblouku 165 metrů, výška 122 metrů. Byl použit nový systém pilotů bez distančních podložek, patentovaný Eiffelem, později byl použit i pro Eiffelovu věž.
- *Rám Sochy svobody v New Yorku, dílo sochaře Bartholdiho oslavujícího sté výročí nezávislosti Spojených států*: ocelový rám o váze 120 tun, podpírající měděný plášť o hmotnosti 80 tun. Eiffelův podíl byl rozhodující pro to, aby byl projekt technicky životaschopný.

Eiffelova věž

Památkou spojenou se jménem velkého inženýra je bezpochyby slavná věž nesoucí jeho jméno. Tento neuvěřitelný projekt, který byl navržen s pomocí jeho dvou hlavních spolupracovníků Maurice Koechlina a Émile Nouguiera a také ve spolupráci s architektem Stephenem Sauvestrem, určený k oslavě Světové výstavy v roce 1889, byl financován z větší části samotným Gustavem Eiffelem výměnou za počáteční dvacetiletou provozní koncesi. Když byl projekt schválen, někteří odborníci vypočítali, že se věž zřítí ještě před koncem stavby, a proto Eiffel dlouho nemohl získat dělníky, kteří by byli ochotni riskovat své

životy při stavbě. Umělci protestovali proti ničení tváře Paříže něčím tak ohyzdným, a Eiffel se takřka nemohl odvážit vyjít na ulici. Pesimisté mu prorokovali, že věž v krátké době zreziví, a městská rada se dlouho nemohla shodnout na jejím umístění, uvažovalo se dokonce, že by mohla stát rozkročmo přes Seinu. Stavba dnešního symbolu Paříže trvala 26 měsíců, od 28. ledna 1887 do 30. března 1889, včetně pěti měsíců na samotné základy. Osmnáct tisíc dílů, vyrobených s přesností na desetiny milimetru v Eiffelových dílnách v Levallois bylo přepraveno na Champs de Mars, kde byly na místě smontovány a vyzdviženy samohybnými jeřáby na kolejnicích budoucích výtahů týmem asi dvou set padesáti pracovníků. Jednotlivé konstrukční díly byly spojeny dvěma a půl miliony nýtů, včetně milionu prováděných přímo na stavbě. Jakmile byla věž dokončena, začala další bitva: zajistit odolnost konstrukce, která byla původně plánována na demontáž. Stavba nakonec odstraněna nebyla, ale aby se zabránilo vlivu koroze, bylo nutné konstrukci v pravidelných intervalech ošetřit novou povrchovou úpravou, o kterou se dodnes stará třicet speciálně vyškolených natěračů.

Dokončení stavby přineslo okamžitý úspěch, a věž se velmi rychle stala symbolem Paříže a pro většinu cizinců i symbolem celé Francie.

Vynikající inženýr, velký vědec a vizionář Gustave Eiffel zemřel se všemi poctami 27. prosince 1923. Jako vzpomínku na člověka, který věnoval Paříži srdce v podobě úchvatného a dokonalého díla, můžeme ocitovat jednu z mnoha jeho myšlenek:

Může si někdo myslet, že i když jsme inženýři, krása nás nezaměstnává nebo že se nesnažíme budovat krásné a zároveň pevné a dlouhotrvající stavby? Nejsou skutečné funkce síly vždy v souladu s nepsanými podmínkami harmonie? □

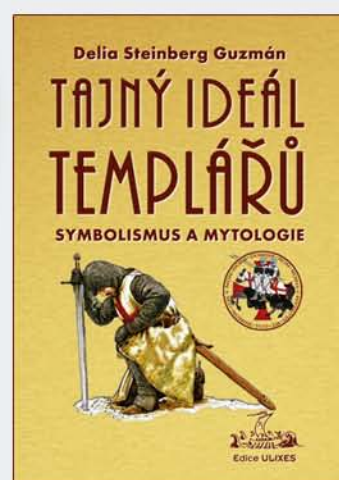
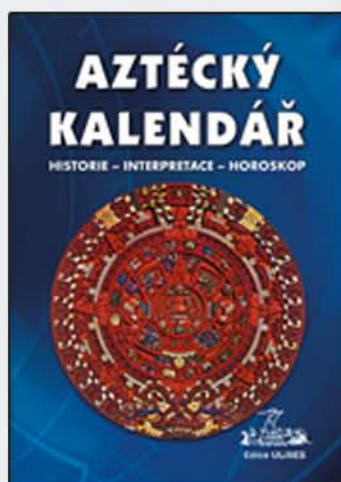
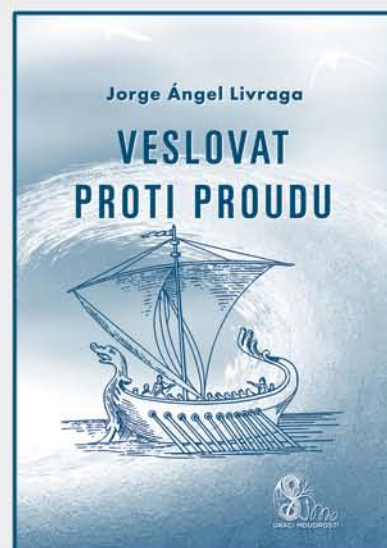
...CO BYLO, JE A BUDE KRÁSNÉ

KRÁSNÉ VÁNOCE S KRÁSNÝM DÁRKEM

KNIHY A UNIKÁTNÍ ARCHEOLOGICKÉ NÁLEZY Z CELÉHO SVĚTA

Filozofie

Symbolismus

V našich sídlech nebo na www.vecnakrasa.cz

ŘÍMSKÝ PŘÍSTAV OSTIA

Kateřina Zámečnicková

Starodávné město Řím vás okouzlí na mnoho způsobů. Kromě výborného italského jídla, kávy nebo zmrzliny vás zasáhne jeho atmosféra zanechaná historií. Dýchne na vás baroko, renesance, ale především antika.

Rozhodně je třeba navštívit známá místa jako Forum Romanum, Kapitol, Pantheon a podobně. Je však jedno místo, které tolik známé není, a přitom nabízí velkorysé poznatky o životě v antickém období. Je to starodávný přístav Říma jménem Ostia. Nyní už neleží přímo u moře, protože voda během času ustoupila. Díky práci archeologů však máme možnost do tohoto města vstoupit a nasát atmosféru antiky. Je určitě vhodné si před jeho návštěvou přečíst nějakou knihu a průvodce, protože pak snadněji rozpoznáte různé druhy staveb, to, k čemu sloužily, a koneckonců i to, jak se zde žilo.

Slovo Ostia pochází z latinského *ostium*, což znamená ústí. Město se nacházelo u ústí řeky Tibery a zároveň v místě křížení dvou cest: Cardo vedoucí ze severu na jih a Decumanus vinoucí se z východu na západ. Žilo se zde především obchodem. Počet obyvatel ve starém Římě rostl – ve 2. století n. l. dosahoval jednoho milionu – a to vytvořilo potřebu dopravit spoustu zboží. Tím nejdůležitějším bylo samozřejmě obilí.

Dle legendy byl zakladatelem města čtvrtý římský král Ancus Marcius (polovina 7. století př. n. l.). Během první Punske války, bojů Říma s Kartágem mezi lety 264 a 241 př. n. l., se pak stalo významným vojenským přístavem. Časem získávalo stále větší význam jako přístav obchodní, přes nějž putovalo obilí, hlavně pšenice, dále olivový olej a víno. Jako v každém větším římském městě ani zde nechyběly lázně, forum (srdce města s veřejnými budovami, chrámy, bazilikami a úřady), kapitol, sýpky, divadlo, chrámy či hostince.

Ostii dnes můžeme vnímat jako interaktivní muzeum: je zde mnoho staveb, které byly zrekonstruovány. Původně se často stavěly z pálených cihel, dále se používal mramor a travertin. Budovy sloužily k bydlení, a to především nájemnímu. Měly až pět pater, v přízemí se nacházely krámký nebo řemeslné dílny a byty byly vyzdobeny freskami nebo mozaikami.

V domech se pak nacházela atria (ústřední haly), nádrže na dešťovou vodu a později také peristily neboli sloupořadí, která nabízela v letních měsících příjemný stín. Byly vybaveny knihovnami, koupelnami

(bohatým občanům tekla voda přímo do domu), kuchyněmi, zahradami, ale také larárii. Ta sloužila jako posvátný prostor domu. Jejich jméno bylo odvozeno od kultu lárů, domácích bůžků, o něž bylo třeba pečovat, neboť chránili obyvatele domu i dům samotný.

Další budovy sloužily jako sýpky a sklady. V Ostii stála velká sýpka, Grandi Horrea, která pojala až sedm tisíc tun obilí. Zajímavostí je, že měla podlahové vytápění, aby se obilí dobře vysušilo.

Nesmím zapomenout na další důležitou stavbu, a tou je divadlo, které zůstalo do značné míry zachováno až do dnešních dnů. V prvním století n. l. je nechal vybudovat Marcus Vipsanius Agrippa.

Další významnou stavbou byly veřejné lázně. Na svůj provoz potřebovaly velké množství vody. Nejprve se používala voda ze studní a cisteren na dešťovou vodu, později byly vybudovány akvadukty. Ty přiváděly vodu ze vzdálenosti devíti, později dokonce čtrnácti kilometrů, a voda pak byla rozváděna olověným potrubím i do uličních fontán a některých domů. Lázně byly důležitým místem, protože sloužily nejen k hygieně, ale také pro trénink těla, neboť jejich součástí byla tzv. „gymnázia“. Dále i pro vzdělávání, neboť disponovaly knihovnami, a také jako místo pro setkávání a relaxaci. Část lázní nazývaná caldarium měla vytápěnou nejen podlahu, ale i stěny.

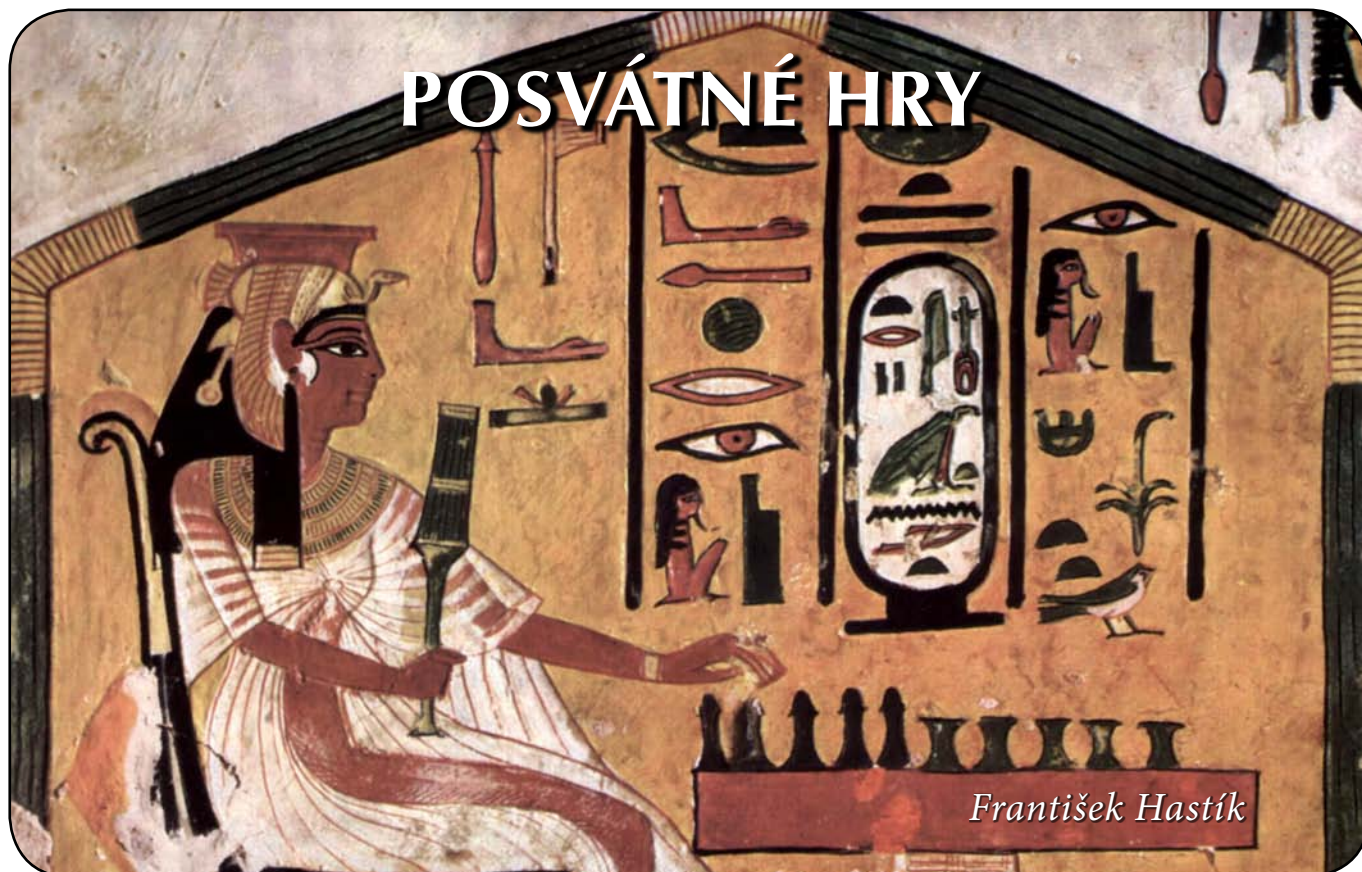
Největší stavební rozmach město zažilo za císaře Hadriana (117–138) a za Antonina Pia (138–161). Hadrianus zde nechal postavit například Neptunovy lázně nebo budovy kasáren hasičů. V době antiky byly požáry častým jevem, proto byly posádky hasičů ve městě nezbytné. Měly na starosti nejen hašení požárů, ale také prevenci a demolici požárem zničených budov. Každá kohorta čítala dva muže, kteří na zádech nosili nádoby s tlakovým pístovým čerpadlem. Nařízení ukládalo obyvatelům města povinnost mít v každém bytě nádobu s vodou a stanovovalo také správnou vzdálenost obytných domů od skladišť.

V Ostii žilo mnoho cizinců, a proto sem často pronikaly různé náboženské kultury, přicházející zejména z Orientu. Příkladem může být kult Kybely, pocházející z malé Asie, nebo původně egyptské kultury Isidy a Serapida. Ve třetím století se ve velké míře rozšířil také kult mithraismu, jehož domovinou je území dnešního Íránu. V Ostii tak vzniklo až osmnáct pro něj typických chrámů neboli mithreí. Ta byla zřízena v již existujících budovách. Na jedné z dochovaných podlahových mozaik můžeme dodnes vidět vyobrazení sedmi stupňů zasvěcení, která v tomto náboženství existovala.

Pokud budete mít možnost do Ostie zavítat, vyhradte si na prohlídku alespoň jeden den. V areálu je možné navštívit také muzeum, ale především můžete vnímat atmosféru starého římského města. A pokud si před návštěvou o Římské říši něco přečtete, představíte si pak ještě snáze, jak zde kdysi lidé žili svůj každodenní život mnohem více prostoupený posvátným, než je tomu dnes. □

POSVÁTNÉ HRY

Lidské vědomí se může nacházet v různých stavech. Když se fyzicky zraníme, naše pozornost se rychle zaměří na zdroj bolesti. Máme-li hlad, můžeme být podráždění nebo rozptýlení, dokud se nenajíme. Avšak pokud se začteme do zajímavé knihy nebo zaposloucháme do krásné hudby, vědomí se může posunout o trochu výše. V takovém stavu jde bolest, hlad a únava stranou, mysl se soustředí na to, čím je zaujata, a čas běží tak, že se hodiny zdají jako minuty. Kromě toho však existuje ještě vyšší stav, ve kterém se člověk dokáže přiblížit hlubokým pravdám, zákonům přírody nebo jiným prvkům, které jej přesahují. Zde se minuta může zdát věčností a během krátké chvíle lze načerpat mnoho energie a inspirace. Tento stav a všechny prvky pomáhající jeho dosažení můžeme nazvat posvátné.

V průběhu historie můžeme najít různé způsoby, kterými se lidé pokoušeli pozvednout své vědomí k tomuto bodu. Mezi příklady patří budování svatyní, ceremonie, kodexy cti, řecké posvátné divadlo nebo také hry s posvátnými prvky, na které se zde zaměříme.

Mohli bychom se zeptat, proč člověk rád hraje hry? Tak jako můžeme v přírodě vidět střídání období aktivity a pasivity, například dne a noci nebo léta a zimy, tak i u člověka existuje přirozená potřeba střídání období práce a odpočinku. Lidé jsou však různí a každého přitahuje jiná forma zábavy, kterou si doplňuje energii. Někteří rádi zdokonalují ovládnutí svého těla prostřednictvím tance nebo sportu, jiní se rádi ponoří do své imaginace s pomocí literatury nebo hudby. Vždy se také najde část lidí, kterou láká nacházet řešení složitých početních problémů a překonávat pro člověka přirozeně špatný odhad pravděpodobnosti, což jsou prvky poskytované hrami. Proto hry vznikaly v každé době a v každé civilizaci. Avšak stejně jako v množině veškeré hudby najdeme podmnožinu posvátných skladeb, i mezi hrami najdeme takové, které se pokoušejí pozvednout lidské vědomí. Nyní se podíváme na několik příkladů těchto posvátných her, každý z nich trochu odlišný.

U mnoha národů předkolumbovské Jižní Ameriky bychom mohli narazit na hru jménem *Patolli*. Podobá se nám známému Člověče, *nezlob se*, úkolem obou hráčů bylo nasadit všechny své figury a projít s nimi přes celou cestu na herním plánu se čtyřmi rameny. Na rozdíl od naší verze se však hráči do *Patolli* nikdy nepouštěli lehkovážně. Jednak proto, že v ní jeden z hráčů ztratil vše, co vsadil. Každý z účastníků byl povinen přinést šest cenných předmětů, které pak předával svému protivníkovi při určitých situacích, například při vyhození figury nebo dokončení kola se všemi figurami. Hrál se tak dlouho, dokud jeden

z hráčů nezískal vše. Druhý důvod pro významnost této hry byl, že přestože hráči byli dva, nebyli sami. Hry se účastnil také bůh Xochipilli, patron her, umění, zpěvu a květin. Tento bůh měl řídit náhodné hody určující pohyb figur, také však dostával některé z cenných předmětů jako oběť, když padla nejnižší hodnota. Tímto se hra podobala ceremonii, kde hráči mohli navázat kontakt s božstvem, které mělo velký smysl pro humor.

Když se přesuneme daleko na severovýchod, dorazíme do zemí vikingských národů. Zde jsou zmínky o několika hrách, z nichž nejznámější se nazývá *Hnefatafl*, jež se v některých ohledech podobá šachu. Všechny figury se pohybují jako věže a hra se odehrává na šachovnici 9×9 nebo 11×11 čtverců. Hnefatafl je však na rozdíl od šachu asymetrický. Jeden hráč má roli útočníků a jeho úkolem je zajmout protivníkovu krále. Druhý hráč má na starosti obránce, kteří se snaží ochránit krále a dojít s ním do jednoho z rohů šachovnice, odkud král může utéci. Hnefatafl měl v severské kultuře velký význam. V ságách (například ve Frithiofově či o Hervaře) můžeme nacházet odkazy, kde znalost této hry je důkazem, že postava vlastní bojovnost, rozhodnost, rozvahu a strategické myšlení, ctnosti vysoce ceněné vikingskou společností. Desky pro Hnefatafl byly dokonce nacházeny v pohřebních soupravách, kde pravděpodobně sloužily jako symbol vlastníka výše zmíněných vlastností. Takto nebyla hra pouze zábavou, ale stala se prostředkem ke zlepšování lidského charakteru.

Nakonec se dostaneme do starověkého Egypta. Příklad, který vybereme z jeho dlouhé historie je hra zvaná *Senet*. Hrál se na plánu o třiceti čtvercích, cílem bylo opět dovést všechny figury od začátku na konec plánu. Zde však všechny figury procházejí stejnou cestou. Byl velmi rozšířený, vyskytoval se ve všech vrstvách společnosti. Dochovaly se hrací plány různých podob, od rytin v kamenech a na střeších chrámů až po drahé stolky v hrobkách faraonů. Senet přes svou jednoduchost měl strategickou hloubku, zároveň však obsahoval symbolický význam. Cesta po herním plánu představovala cestu posmrtným životem na západní břeh, do země Amenti. Poslední pole mohla představovat vážení duše. Nebylo snadné jimi projít a pokud figura nebyla hodna a postoupila na nesprávné z nich, byla odeslána na začátek, aby cestu prošla znovu a v dalším cyklu nedělala stejné chyby. Tímto se hra stávala formou přípravy na posmrtný život, na cestu, která každého čeká po přechodu na druhý břeh Nilu.

Dnes na trhu můžeme najít tisíce her, téměř žádné z nich však nejsou vytvářené v souladu s posvátnými idejemi. Přesto to neznamená, že bychom si hraním her nemohli rozšiřovat své hranice. Pokud se oprostíme od snahy zvítězit za každou cenu a zaměříme se více na odehrání krásné partie nebo na to, jaká životní schopnost se v menším měřítku při hraní může uplatnit, řada her se může stát zdrojem poučení a inspirace. □

PROGRAM AKTIVIT

PROSINEC

SYMBOLISMUS
ZIMNÍHO SLUNOVRATU
Přednáška

LEDEN

FILOZOFIE BUDDHISMU
Přednáška

EGYPTSKÝ CHRÁM
Úterý, 23. ledna 2024 19:00
Přednáška na YouTube

ÚNOR

O PLATONICKÉ LÁSCE
Café Symposion

GIORDANO BRUNO
Úterý, 13. února 2024 19:00
YouTube - čtení při svíčke

SLEDUJTE NÁS NA

YouTube
[@NovaAkropolis](#)

Facebooku
[Nova.Akropolis.Ceska.republika](#)

KURZ FILOZOFIE PRO ŽIVOT

Chtěli byste lépe poznat sami sebe a svět, který nás obklopuje? Máte otázky a hledáte odpovědi? Existuje více cest, jak je najít. A jednu z nich odjakživa nabízí filozofie. Když se dnes řekne slovo filozofie, často si představíme teoretickou disciplínu odtrženou od praktického života. Tento kurz vám přiblíží filozofii takovou, jaká ve své podstatě je: srozumitelnou a užitečnou v našem každodenním životě.

Filozofie pro život

PŘÍRODNÍ FILOZOFIE
ČLOVĚK A UNIVERZUM
ODKAZ DÁVNÉ INDIE
ZÁHADY TIBETU
BUDDHISTICKÁ FILOZOFIE
MOUDROST ČÍNY
VÝZVA ŽIVOTA VE SPOLEČNOSTI
PLATON A „MÝTUS O JESKYNI“
ARISTOTELES
PLOTIN A NEOPLATONICKÁ ŠKOLA
DŮLEŽITOST VÝCHOVY
EGYPT
ŘÍM A STOIKOVÉ
DĚJINY, PAMĚŤ A ZKUŠENOST
DĚJINY A MYTOLOGIE
HISTORICKÉ CYKLY
SVOBODA A OSUD

Součástí kurzu jsou cvičení rozvíjející schopnosti člověka:

POZORNOST
KONCENTRACE
PAMĚŤ
IMAGINACE
VŮLE atd.

 NOVÁ AKROPOLIS FILOZOFIE
MEZINÁRODNÍ ORGANIZACE KULTURA
DOBROVOLNICTVÍ

**V roce 2024
přejeme mnoho
zdraví, radosti a lásky!
Nová Akropolis**

**„Sníme o lepším světě,
ale k jeho uskutečnění
jsou zapotřebí naše
vlastní činy, naše vlastní slova
a naše vlastní myšlenky.“**

Slavica Kroča